

► **Πάμπλο Ιγκλέσιας, ευρωβουλευτής των Podemos, Ισπανία**

Αυτή η Ε.Ε. είναι εχθρός του Νότου και εχθρός της Δημοκρατίας

Είναι για μένα μεγάλη τιμή που βρίσκομαι εδώ, σε μια χώρα που προσπάθησαν να διαλύσουν με τις πολιτικές της λιτότητας, μια χώρα που το λάο της τον ταπεινώσαν με κάθε τρόπο, αλλά ο ελληνικός λαός όπως τόσες φορές έχει δείξει στην Ιστορία του, έχει καταφέρει να ορθώσει το ανάστημά του και να δείχνει αξιοπρέπεια και έτσι σήμερα η Ελλάδα είναι μια ελπίδα για όλους εμάς, για όσους θέλουμε να μην γίνουν οι χώρες μας αποικίες.

Σήμερα η Ελλάδα είναι μια ελπίδα για να μπορέσουμε να ανακτήσουμε τη Δημοκρατία και την κυριαρχία στην Ευρώπη. Γι' αυτό, σήμερα το βράδυ, θέλω να σας μιλήσω για τη Δημοκρατία και την Ευρώπη. Μετά την επέκταση του δικαιώματος της ψήφου που έχει, που κατάφερε το εργατικό κίνημα, μετά την ήττα του φασισμού, μετά τη νίκη των εθνικών απελευθερωτικών κινήματων, η Δημοκρατία έγινε το πιο σημαντικό, το πιο πολύτιμο, η πιο πολύτιμη έννοια, η πιο πολύ πολιτική, σημαντική έννοια. Έτσι, λοιπόν, για οποιοδήποτε πολιτικό καθεστώς, ανεξάρτητα από τα χαρακτηριστικά του, για οποιοδήποτε κόμμα, ανεξάρτητα από την ιδεολογία του, για οποιοδήποτε κοινωνικό κίνημα, ανεξάρτητα από τους σκοπούς του, η Δημοκρατία θεωρείται και είναι το πιο βασικό στοιχείο.

Γι' αυτό είναι πολύ σημαντικό να συγκεκριμενοποιήσουμε, να πούμε σε τι αναφερόμαστε όταν λέμε Δημοκρατία. Εδώ στην Ελλάδα κυβερνάει ένα κόμμα που λέγεται Νέα Δημοκρατία, αλλά καμία σχέση δεν έχει με τη Δημοκρατία. Από την ομιλία του στις 7 Φλεβάρη του 1794, ο Ροβεσπιέρος είπε ότι η Δημοκρατία είναι ένα πολίτευμα όπου ο κυρίαρχος λαός, σύμφωνα με νόμους που είναι δικό του, αυτενεργεί. Και όποτε δεν μπορεί να αυτενεργήσει, υπάρχουν αντιπρόσωποι οι οποίοι πρέπει να φέρουν σε πέρας τη δική του βούληση και επιθυμία. Τι έχει μείνει σήμερα από όλο αυτό; Απολύτως τίποτα. Αυτήν τη στιγμή αποφασίζουν οι δυνάμεις που έρχονται απ' έξω, δυνάμεις που δεν έχει κανένας ψηφίσει και εκλέξει. Δεν μένει τίποτα, λοιπόν, από το νόημα που είχε η Γαλλική Επανάσταση και από το νόημα που έδωσε η Γαλλική Επανάσταση στη λέξη Δημοκρατία. Δεν έμεινε τίποτα μετά από αυτό. Ούτε το νόημα της Γαλλικής Επανάστασης που έθεσε τις εσωτερικές βάσεις της νεωτερικότητας που είναι τρεις, οι γνωστές: Ισότητα, ελευθερία και αλληλεγγύη.

Σκότωσαν και τη Γαλλική Επανάσταση

Όχι μόνο θέλησαν να σκοτώσουν το σοσιαλισμό, θέλησαν επίσης να σκοτώσουν και τη Γαλλική Επανάσταση. Σήμερα υπάρχουν διανοούμενοι στη Γαλλία που είναι στις υπηρεσίες της εξουσίας, οι οποίοι προσπαθούν και επιμένουν να καταστρέψουν το νόημα της Γαλλικής Επανάστασης. Προσπαθούν να υποτιμήσουν τη σημασία της. Λένε ότι οι Ιακωβίνοι ήταν τρομοκράτες και το χειρότερο που άφησαν, ως κληρονομιά, ήταν οι εθνικοποιήσεις. Λένε κάποιιοι διανοούμενοι Γάλλοι, που είναι υπερασπιστές της εξουσίας, ότι το να πάρεις τους στρατηγικούς τομείς, είναι να γίνεις αυταρχικός. Το να γίνουν λοιπόν εθνικοποιήσεις, λένε πως είναι αυταρχικό. Υπάρχουν λοιπόν διανοούμενοι, που είναι μαζί με την εξουσία, που λένε ότι ο σοσιαλισμός και ο ναζισμός ήταν το ίδιο πράγμα. Θα έμοιαζε λοιπόν σήμερα ότι οι ήρωες της αντίστασης κατά των ναζί, δεν ήταν τίποτα άλλο παρά τρομοκράτες. Ζούμε λοιπόν μια ταξική επίθεση η οποία έχει

ανοίξει το δρόμο και χτυπάει όλες τις χώρες της Ευρώπης. Ζούμε μια αντεπανάσταση που αρνείται την επανάσταση. Που υπερασπίζεται ότι η Δημοκρατία είναι μια διαδικασία επιλογής ανάμεσα σε ελίτ που θέλουν απλά να ελέγξουν τη Διοίκηση. Μπορούμε να ψηφίζουμε ανάμεσα στο Α κόμμα και στο Β κόμμα. Τότε, εάν μπορούμε να το κάνουμε αυτό έχουμε Δημοκρατία. Να προτιμάμε ανάμεσα στην Pepsi Cola και στην Coca Cola. Ανάμεσα στο Ισπανικό Σοσιαλιστικό Κόμμα και στο Λαϊκό Κόμμα της Ισπανίας, όπως είναι εδώ ανάμεσα στη Ν.Δ. και στο ΠΑΣΟΚ.

Αλλά σήμερα δεν αποφασίζουν καν οι εθνικές ελίτ οι οποίες δεν έχουν αυτήν την στιγμή κυριαρχία. Έχουν πουλήσει την κυριαρχία σε κομμάτια, στα οικονομικά κέντρα εξουσίας της Ευρώπης. Είναι μόνο λογιστές, είναι υπάλληλοι αυτών των οικονομικών κέντρων εξουσίας. Πρέπει, λοιπόν, να το πούμε καθαρά. Αυτοί που αποφασίζουν σήμερα για την Ευρώπη και αυτοί που τους ακολουθούν τοπικά, έχουν κάνει ένα πραξικόπημα. Ένα πραξικόπημα υπέρ της οικονομικής εξουσίας, των οικονομικών ελίτ και εμάς μας μετατρέπουν σε αποικίες. Και πρέπει να αναρωτηθούμε, τι σημαίνει σήμερα να παλεύουμε για τη Δημοκρατία;

Στο Podemos καταλαβαίνουμε αυτήν την πάλη για τη δημοκρατία, ότι πρέπει να καταφέρουμε να ανακτήσουμε τον πρωταγωνιστικό ρόλο του λαού. Για να γίνει αυτό πρέπει πρώτα να είμαστε απέναντι σ' αυτό που έχει συμβεί. Και σε αυτό που ήταν στην Γαλλική Επανάσταση αριστερή πλευρά, αλλά και σε αυτό που ήταν δεξιά πλευρά. Θέλουμε, λοιπόν, αυτήν τη στιγμή όχι μόνο να αντιταχθούμε ενάντια στη δεξιά πλευρά, αλλά στο ίδιο το παλιό καθεστώς. Αυτό που κατέρριψε η Γαλλική Επανάσταση. Η δημοκρατία είναι ένα κίνημα υπέρ της κοινωνίας. Η εξουσία είναι στο πνεύμα που έχουν γίνει οι σύγχρονες επαναστάσεις. Το πνεύμα που υπάρχει στους πολέμους, στις μάχες, υπήρξε στις μάχες για την επέκταση της ψήφου.

Η κρίση επτάχυνε την αντεπανάσταση

Η Γαλλική Επανάσταση πήρε την εξουσία από τους ευγενείς και από το βασιλιά για να τη δώσει στην πολιτεία. Εκεί, λοιπόν, προέκυψαν έννοιες όπως η Δεξιά, που ήταν υπερασπιστές των πλεονεκτημάτων του βασιλιά και η Αριστερά, που ήταν όσοι έβαζαν πρώτη προτεραιότητα την εθνική κυριαρχία πάνω από οποιαδήποτε άλλη εξουσία. Στην Αϊτή, οι μαύροι Ιακωβίνοι κατάφεραν να γονατίσουν την εξουσία των αποικιών εκείνη την εποχή. Στην Ευρώπη το εργατικό κίνημα επέβαλε την ψήφο για όλους και τα κοινωνικά δικαιώματα. Ο αγώνας για τη δημοκρατία, ήταν πάντα μια διαδικασία απαλλοτρίωσης και αποποίησης της εξουσίας. Η δημοκρατική πίεση, λοιπόν, έχει ασκηθεί πάντα από τα δημοκρατικά κινήματα και από την εθνική απελευθέρωση. Κατάφερε λοιπόν έτσι να κάνει την ψήφο ευρεία, ψήφο για όλους. Πρέπει λοιπόν να το πούμε καθαρά. Η δημοκρατία βασίζεται στο φόβο των πλουσίων. Οι πλούσιοι αυτή την στιγμή, έχουν χάσει το φόβο, δεν φοβούνται. Και εμείς τι πρέπει να κάνουμε; Πρέπει να ξαναφέρουμε το φόβο στους πλούσιους. Πρέπει ο φόβος να φύγει από τη δική μας πλευρά και να πάει στην άλλη πλευρά. Τελικά, μετά την ήττα του φασισμού (που στην Ελλάδα κράτησε για πάρα πολλά χρόνια) οι θεσμοί της αστικής δημοκρατίας της Ευρώπης επικύρωσαν την δημοκρατία, σαν ένα πολιτικό σύστημα, σαν ένα σύνολο από δημοκρατίες που εγγυώνται την επιλογή μέσω της ψήφου, κάποιων

βέβαια ελίτ, σε συγκεκριμένα λογικά διαστήματα. Επικύρωσαν τον διαχωρισμό των εξουσιών, την υπεροχή του δικαιώματος της ιδιοκτησίας πάνω στα κοινωνικά δικαιώματα. Επίσης, εγγυήθηκαν κάποιες βασικές πολιτικές ελευθερίες που επιτρέπουν την ύπαρξη κάποιων επιλογών, εκλογικών επίσης. Αυτό δεν ήταν κάτι φοβερό, αλλά ακόμα και αυτό σήμερα έχει καταστραφεί. Τις τελευταίες δεκαετίες έχει γίνει μια αντεπανάσταση η οποία έχει μετατρέψει το σύστημα της παλαιάς αστικής δημοκρατίας σε μια καρικατούρα του εαυτού του. Οι κυρίαρχες εξουσίες, στρατιωτικές, οικονομικές, νομικές, από τα λεγόμενα εθνικά κράτη, έχουν περάσει σε υπερεθνικά κέντρα τα οποία ασκούν την εξουσία. Όπως είναι η τρόικα, η Ομάδα των 8, το Νομισματικό Ταμείο, η Παγκόσμια Τράπεζα, το ΝΑΤΟ, μεγάλες πολυεθνικές εταιρίες, οίκοι αξιολόγησης και όλα αυτά, έχουν αδειάσει από νόημα. Πλέον δεν έχει νόημα να μιλάμε για ένα θεσμό πολιτικό, όπως υπήρχε. Δεν μπορούμε να μιλάμε πια για δημοκρατικό έλεγχο. Η οικονομική κρίση δεν έχει κάνει τίποτα άλλο από το να επιταχύνει αυτήν την αντεπανάσταση των λίγων ενάντια στους πολλούς. Γι' αυτό είναι θεμελιώδες σήμερα, να διεκδικήσουμε και πάλι τη δημοκρατία, σαν πολιτικό άξονα, σαν μια μάχη αυτών που θέλουνε, αυτών που ελπίζουνε, που θέλουνε μια πιο δίκαιη κοινωνία.

Ποιοι είναι οι εχθροί της Δημοκρατίας

Σήμερα, λοιπόν, πρέπει να πούμε ότι οι εχθροί της Δημοκρατίας είναι αυτοί που υπερασπίζονται τις ιδιωτικοποιήσεις της δημόσιας περιουσίας. Αυτοί που υπερασπίζονται τα δικαιώματα των λίγων. Όποιος επιτίθεται κατά των πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων, αυτός επιτίθεται κατά της Δημοκρατίας. Γι' αυτό, όποιος σήμερα μετατρέπει το δικαίωμα να πηγαίνεις σε ένα νοσοκομείο, το να έχεις περίθαλψη, το να έχεις Παιδεία, το να μπορείς να πάρεις μια σύνταξη, να δουλέψεις αξιοπρεπώς, όποιος λοιπόν μετατρέπει αυτά και τα θεωρεί πλεονεκτήματα για λίγους που μόνο αυτοί μπορούν να έχουν πρόσβαση σε αυτά, αυτός είναι ένας εχθρός της Δημοκρατίας, αυτός επιτίθεται κατά της Δημοκρατίας.

Πρέπει, λοιπόν, να το πούμε καθαρά. Αυτή η Ε.Ε. είναι εχθρός του Νότου και είναι εχθρός της

συνέχεια στη σελ. 24

✓ Δεν είμαστε εδώ για να γίνουμε ένα υποκατάστατο, είμαστε εδώ για να κερδίσουμε, για να κυβερνήσουμε, για να αλλάξουμε την Ευρώπη

✓ Η δημοκρατία βασίζεται στο φόβο των πλουσίων. Οι πλούσιοι αυτή την στιγμή δεν φοβούνται. Και εμείς τι πρέπει να κάνουμε; Πρέπει να ξαναφέρουμε το φόβο στους πλούσιους. Να φύγει από τη δική μας πλευρά και να πάει στην άλλη πλευρά

Πάμπλο Ιγκλέσιας, ευρωβουλευτής των Podemos, Ισπανία

Αυτή η Ε.Ε. είναι εχθρός του Νότου και εχθρός της Δημοκρατίας

συνέχεια από τη σελ.19

δημοκρατίας. Η συμφωνία του Μάαστριχτ έβαλε ένα τέλος στην εθνική κυριαρχία των χωρών μελών και επικύρωσε την κυριαρχία της Γερμανίας, η οποία έχει δημιουργήσει μια περιφέρεια στην Ευρώπη που μας τιμωρεί, τιμωρεί τις δικές μας χώρες, τιμωρεί τους δικούς μας λαούς σε μια σκλαβοποίηση, σε μια συγκεκριμένη θέση στο διαχωρισμό εργασίας στην Ευρώπη. Τώρα έχει διαμορφωθεί ένας άξονας. Βορράς: δανειοδότης, Νότος: δανειολήπτης. Και ένας καινούργιος διαχωρισμός εργασίας τον οποίο έχουν οργανώσει οι πλούσιες χώρες. Στον Νότο δεν μένει παρά να πουλάει φθηνή

εργατική δύναμη.

Ένα παράδειγμα της κυριαρχίας των Γερμανών είναι η περίπτωση του Γιόσεφ Σάλμαν ο οποίος είναι ηγέτης των Χριστιανοδημοκρατών και πρότεινε στην Ελλάδα να πουλήσει κάποια από τα έρημα νησιά της για να πληρώσει το χρέος. Αυτό το έκανε ένας Γερμανός, όπου οι Γερμανοί δεν πλήρωσαν ποτέ τις γερμανικές αποζημιώσεις στην Ελλάδα. Και αυτό είναι μια πραγματική πρόκληση. Οι *Financial Times* είπαν δημαγωγό και λαϊκιστή τον Αλέξη Τσίπρα. Σήμερα, σας διαβεβαιώ ότι όταν λένε κάποιον δημαγωγό, πάει καλά, ότι κάνει τα πράγματα καλά. Αλλά πάμε να δούμε ποια είναι τα ονόματα σε αυτήν την Ευρώπη που ζούμε. Ο

Ντουράο Μπαρόζο, ο οποίος είναι ο πρόεδρος της οικονομικής καταστροφής της Γαλλίας. Τον Μπαρόζο τον πρότεινε ο Μπλερ, μετά τη Σύνοδο στις Αζόρες, που και εκείνος μόλις είχε πάρει τη θέση του και πήγαν μαζί διακοπές με ένα γιοτ. Ποιος είναι ο ιδιοκτήτης του; Ο Έλληνας εφοπλιστής Σπύρος Λάτσης, για τον οποίο κατάφερε και μια βοήθεια δέκα εκατομμυρίων ευρώ που την ενέκρινε, βεβαίως, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Άλλη προσωπικότητα είναι ο Μάριο Ντράγκι, ο οποίος ήταν αντιπρόεδρος για την Ευρώπη για την Goldman Sachs. Βοήθησε τον πρωθυπουργό της Ελλάδος, τον Λουκά Παπαδήμο, να παραποιήσει τα στοιχεία. Ο Ζαν Κλοντ Γιούνγκερ.

Όταν ο Παπανδρέου δήλωσε ότι θέλει να γίνει δημοψήφισμα, του είπαν ότι η συμπεριφορά του είναι -αν μη τι άλλο- ανήθικη. Ούτε ο Βίτο Κορλεόνη θα το είχε καταφέρει έτσι.

Δημοκρατική επανάσταση

Γι' αυτό στο Podemos λέμε ότι πρέπει να κάνουμε μια επανάσταση, μια δημοκρατική επανάσταση. Πρέπει να ξανακάνουμε μια δημοκρατική επανάσταση. Μια διαδικασία λαϊκής ενδυνάμωσης. Αλλά γι' αυτό χρειαζόμαστε δύο πράγματα: Πρώτα απ' όλα χρειαζόμαστε το πάθος, όπως στο ποδόσφαιρο. Η πολιτική πρέπει να είναι κάτι που μας συγκινεί, που μας συνεπαίρνει. Χρειαζόμαστε επίσης το θράσος να αλλάξουμε τους όρους

του παιχνιδιού. Με τους παλιούς κομματικούς μηχανισμούς, τα χαρτιά, η τράπουλα είναι σημαδεμένη. Όλα είναι προβλέψιμα. Πρέπει, λοιπόν, να αλλάξουμε στάδιο, να αλλάξουμε πεδίο παιχνιδιού, να παίξουμε σε άλλη βάση. Υπάρχει μια κοινωνική πλειοψηφία που ξέρει ότι αυτήν τη στιγμή μας κυβερνάνε μαφιόζοι. Ας κάνουμε αυτή την κοινωνική πλειοψηφία, μια πολιτική πλειοψηφία. Δεν είμαστε εδώ για να γίνουμε ένα υποκατάστατο, είμαστε εδώ για να κερδίσουμε, για να κυβερνήσουμε, για να αλλάξουμε την Ευρώπη. Όλα αυτά θα ξεκινήσουν από εδώ, από την Ελλάδα. Ήδη το έχει πει ο Σαλβαδόρ Αλιέντε: η Ιστορία είναι δική μας και την κάνουν οι λαοί.